

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ
ΥΜΝΟΛΟΓΙΚΑ ΤΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΑ

ΜΕΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Ε- ΣΠΕΡΑΣ

Ο ΟΡΘΟΣ ΤΟΥ Μ. ΣΑΒΒΑΤΟΥ

(ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ - ΕΓΚΩΜΙΑ)

ΕΚΔΟΣΙΣ:
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»
ΤΘ 60060, ΤΚ 57001, ΤΗΛ. 462 744
ΘΕΡΜΗ 2021

ΜΕΓΑ ΣΑΒΒΑΤΟ**ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΒΡΑΔΥ
Ο ΟΡΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΑΒΒΑ-
ΤΟΥ***Ἐξάψαλμος.**Τό «Θεός Κύριος» εἰς ἦχον πλ. β'.***Τροπάρια. Ἦχος β'.**

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ
 ἀπό τοῦ ξύλου καθελῶν
 τό ἄχραντόν Σου σῶμα,
 σινδόνι καθαρᾶ εἰλήσας καί
 ἀρώμασιν,
 ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα.

Ότε κατήλθες πρὸς τόν θάνατον,
 ἡ ζωὴ ἢ ἀθάνατος,
 τότε τόν ἄδην ἐνέκρωσας
 τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος·
 ὅτε δέ καί τούς τεθνεῶτας
 ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας,
 πᾶσαι αἱ δυνάμεις
 τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον·
 Ζωοδότα Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,
 δόξα Σοι.

Καί νυν.

Ταῖς μυροφόροις γυναῖξί
παρά τό μνήμα ἐπιστάς
ὁ ἄγγελος ἐβόα·
Τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει
ἀρμόδια,
Χριστός δέ διαφθορᾶς
ἐδείχθη ἀλλότριος.

Μικρά Συναπτή καί ἡ ἐκφώνησις.

Ὅτι Σόν τό κράτος ...

Καθίσματα.

Ἦχος α΄. Τόν τάφον Σου Σωτήρ.
Σινδόνι καθαρᾷ καί ἀρώμασι θείοις
τό Σῶμα τό σεπτόν,
ἐξαιτήσας Πιλάτω,
μυρίζει καί τίθησιν
Ἰωσήφ καινῷ μνήματι·
ὄθεν ὄρθηραι αἱ μυροφόροι γυναῖκες
ἀνεβόησαν· δεῖξον ἡμῖν, ὡς προεῖπας,
Χριστέ, τήν Ἀνάστασιν.

Δόξα.

Δεῖξον ἡμῖν, ὡς προεῖπας,
Χριστέ, τήν Ἀνάστασιν.

Καί νυν.

Εξέστησαν χοροί
 τῶν Ἀγγέλων ὀρῶντες
 τόν ἐν τοῖς τοῦ Πατρός
 καθεζόμενον κόλποις,
 πῶς τάφῳ κατατίθεται,
 ὡς νεκρός ὁ ἀθάνατος.

Ὅν τά τάγματα
 τά τῶν Ἀγγέλων κυκλοῦσι
 καί δοξάζουσι
 σὺν τοῖς νεκροῖς ἐν τῷ Ἄδῃ
 ὡς Κτίστην καί Κύριον.

ΨΑΛΜΟΣ Ν' 50 [51]

Ελέησόν με, ὁ Θεός,
 3 κατὰ τό μέγα ἔλεός Σου
 καί κατὰ τό πλήθος
 τῶν οἰκτιρμῶν Σου
 ἐξάλειψον τό ἀνόμημά μου.

4 Ἐπί πλεῖον πλυνόν με
 ἀπό τῆς ἀνομίας μου
 καί ἀπό τῆς ἁμαρτίας μου
 καθάρισόν με.

5 Ὅτι τήν ἀνομίαν μου ἐγώ γινώσκω
 καί ἡ ἁμαρτία μου
 ἐνώπιόν μου ἐστι διά παντός.

6 Σοί μόνῳ ἤμαρτον

- καί τό πονηρόν ἐνώπιον Σου
ἐποίησα,
ὅπως ἄν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου
καί νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί Σε.
- 7 Ἴδού γάρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην
καί ἐν ἁμαρτίαις
ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου.
- 8 Ἴδού γάρ ἀλήθειαν ἠγάπησας,
τά ἄδηλα καί τά κρύφια
τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσάς μοι.
- 9 Ραντιεῖς με ὑσώπῳ
καί καθαρισθήσομαι,
πλυνεῖς με
καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι.
- 10 Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν
καί εὐφροσύνην,
ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα.
- 11 Ἀπόστρεψον τό πρόσωπόν Σου
ἀπό τῶν ἁμαρτιῶν μου
καί πάσας τάς ἀνομίας μου
ἐξάλειψον.
- 12 Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί,
ὁ Θεός,
καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον
ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

- 13 Μὴ ἀπορρίψης με
ἀπὸ τοῦ προσώπου Σου
καὶ τό Πνεῦμα Σου τό ἅγιον
μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.
- 14 Ἀπόδος μοι τήν ἀγαλλίασιν
τοῦ σωτηρίου Σου
καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν
με.
- 15 Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου
καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ Σέ ἐπιστρέψουσιν.
- 16 Ρῦσαι με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός,
ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου·
ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου
τήν δικαιοσύνην Σου.
- 17 Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοιξέεις
καὶ τό στόμα μου ἀναγγελεῖ
τήν αἴνεσίν Σου.
- 18 Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν·
ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.
- 19 Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμέ-
νον·
Καρδίαν συντετριμμένην
καὶ τεταπεινωμένην
ὁ Θεός οὐκ ἐξουδενώσει.
- 20 Ἀγάθυνον, Κύριε,

ἐν τῇ εὐδοκίᾳ Σου τὴν Σιών
καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη
Ἱερουσαλήμ.

21 Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύ-
νης,
ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα·
Τότε ἀνοίσουσιν
ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν Σου μόσχους.

Ὠδὴ α΄. Ὁ εἰρμός. Ἦχος πλ. β΄.

Κύματι θαλάσσης,
τόν κρύψαντα πάλαι
διώκτην τύραννον
ὑπὸ γῆς ἔκρυψαν
τῶν σεσωσμένων οἱ παῖδες·
ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες
τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν,
ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Δόξα Σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Τροπάρια.

Κύριε, Θεέ μου,
ἐξόδιον ὕμνον καὶ ἐπιτάφιον
ὠδὴν Σοι ἄσομαι,
τῷ τῇ Ταφῇ Σου ζωῆς μοι
τάς εἰσόδους διανοίξαντι
καὶ θανάτῳ θάνατον

καί Ἄδην θανατώσαντι.

Δόξα.

Ἄνω Σε ἐν θρόνῳ
καί κάτω ἐν τάφῳ τὰ ὑπερκόσμια
καί ὑποχθόνια
κατανοοῦντα, Σωτήρ μου,
ἐδονεῖτο τῇ νεκρώσει Σου·
ὑπέρ νοῦν ὠράθης γάρ
νεκρός ζωαρχικώτατος.

Καί νῦν.

Ἦνα Σοῦ τῆς δόξης
τά πάντα πληρώσης,
καταπεφοίτηκας
ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς·
ἀπό γάρ Σοῦ οὐκ ἔκρύβη
ἡ ὑπόστασις μου ἢ ἐν Ἄδάμ
καί ταφείς φθαρέντα με
καινοποιεῖς, Φιλάνθρωπε.

Καταθασία.

Κύματι θαλάσσης,
τόν κρύψαντα πάλαι
διώκτην τύραννον
ὑπό γῆς ἔκρυψαν
τῶν σεσωσμένων οἱ παῖδες·
ἀλλ' ἡμεῖς ὡς αἱ νεάνιδες

τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν,
ἐνδόξως γάρ δεδόξασται.

Ὡδή γ'. Ὁ εἰρμός.

Σέ, τόν ἐπί ὑδάτων
κρεμάσαντα
πᾶσαν τήν γῆν ἀσχέτως,
ἥ κτίσις κατιδοῦσα
ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον,
θάμβει πολλῶ συνείχετο,
οὐκ ἔστιν Ἄγιος
πλήν Σοῦ, Κύριε, κραυγάζουσα.

Δόξα Σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Τροπάρια.

Σύμβολα τῆς ταφῆς Σου
παρέδειξας τάς ὁράσεις πληθύνας·
νῦν δέ τά κρύφιά Σου
θεανδρικῶς διετράνωσας
καί τοῖς ἐν Ἄδῃ, Δέσποτα,
οὐκ ἔστιν ἅγιος
πλήν Σοῦ, Κύριε, κραυγάζουσιν.

Δόξα.

Ἦπλωσας τάς παλάμας
καί ἦνωσας τά τό πρίν διεστῶτα·
καταστολῇ δέ Σῶτερ,
τῇ ἐν σινδόνι καί μνήματι,

πεπεδημένους ἔλυσας,
οὐκ ἔστιν ἅγιος
πλήν Σοῦ, Κύριε, κραυγάζοντας.

Καί νῦν.

Μνήματι καί σφραγῖσιν,
Ἀχώρητε, συνεσχέδης βουλήσει·
καί γάρ τήν δύναμίν Σου
ταῖς ἐνεργείαις ἐγνώρισας
θεουργικῶς τοῖς μέλπουσιν·
οὐκ ἔστιν ἅγιος
πλήν Σου, **Κύριε** Φιλάνθρωπε.

Καταβασία.

Σέ, τόν ἐπί ὑδάτων
κρεμάσαντα
πᾶσαν τήν γῆν ἀσχέτως,
ἢ κτίσις κατιδοῦσα
ἐν τῷ Κρανίῳ κρεμάμενον,
θάμβει πολλῶ συνείχετο·
οὐκ ἔστιν ἅγιος
πλήν Σοῦ, Κύριε, κραυγάζουσα.

Μικρά Συναπτή καί ἡ ἐκφώνησις.

Ὅτι Σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν ...

Κάθισμα αὐτόμελον. Ἦχος α΄.

Τόν τάφον Σου, Σωτήρ,

στρατιῶται τηροῦντες,
νεκροί τῇ ἀστραπῇ
τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου,
ἐγένοντο, κηρύττοντος
γυναιξί τὴν Ἀνάστασιν.
Σέ δοξάζομεν
τόν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην·
Σοί προσπίπτομεν,
τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου
καί μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα. Καί νῦν. Τό αὐτό.

ᾠδή δ'. Ὁ εἰρμός.

Τὴν ἐν Σταυρῷ Σου θείαν κένωσιν
προορῶν Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα·
Σύ δυναστῶν διέκοψας κράτος,
Ἄγαθέ,
ὁμιλῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

Δόξα σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα σοι.

Τροπάρια.

Εβδόμην σήμερον ἠγίασας,
ἦν εὐλόγησας πρὶν,
καταπαύσει τῶν ἔργων·
παράγεις γάρ τά σύμπαντα
καί καινοποιεῖς,
σαββατίζων, Σωτήρ μου

καί ἀνακτώμενος.

Δόξα.

Ρωμαλαιότητι τοῦ κρείττονος,
ἐκνικήσαντός Σου,
τῆς σαρκός ἢ ψυχῆ Σου
διήρηται· σπαράττουσιν
ἄμφω γάρ δεσμούς
τοῦ θανάτου καί Ἰᾶδου,
Λόγε, τῷ κράτει Σου.

Μέ τή ρωμαλαιότητα πού ἔχεις
ὡς «Ἰσχυρός» Θεός Λόγος,
τήν ὥρα πού κατενίκησες τόν θάνατο
χωρίστηκε ἡ ψυχῆ Σου ἀπό τό σῶμα!
Καί τά δύο
καί ἡ ψυχῆ καί τό σῶμα Σου, Λόγε,
μέ τή δύναμή Σου κατασπαράττουν
καί διαλύουν τά δεσμά
τοῦ θανάτου καί τοῦ Ἰᾶδη!

Καί νῦν.

Ο Ἰᾶδης, Λόγε, συναντήσας Σοι,
ἐπικράνθη, βροτόν ὄρων τεθεωμένον,
κατάστικτον τοῖς μώλωψι
καί πανσθενουργόν,
τῷ φρικτῷ τῆς μορφῆς δέ

διαπεφώνηκεν.

Καταβασία.

Τήν ἐν Σταυρῷ Σου θείαν κένωσιν
προορῶν Ἀββακούμ ἐξεστηκῶς ἐβόα·
Σύ δυναστῶν διέκοψας κράτος,
Ἄγαθέ,
ὀμιλῶν τοῖς ἐν Ἄδῃ, ὡς παντοδύναμος.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ εἰρμός.

Θεοφανείας Σου, Χριστέ,
τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης
Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον
ἐκ νυκτός ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν·
Ἄναστήσονται οἱ νεκροί
καὶ ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις
καὶ πάντες οἱ ἐν τῇ γῆ ἀγαλλιάσονται.

Δόξα Σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Τροπάρια.

Νεοποιεῖς τοὺς γηγενεῖς,
ὁ Πλαστουργός, χοϊκός χρηματίσας
καὶ σινδῶν καὶ τάφος ὑπεμφαίνουσι
τό συνόν Σοι, Λόγε, μυστήριον·
ὁ εὐσχήμων γάρ βουλευτῆς
τὴν τοῦ Σέ φύσαντος βουλήν σχηματίζει
ἐν Σοί μεγαλοπρεπῶς καινοποιουῦντος
με.

Δόξα.

Διά θανάτου τό θνητόν,
 διά ταφῆς τό φθαρτόν μεταβάλλεις
 ἀφθαρτίζεις γάρ θεοπρεπέστατα
 ἀπαθανατίζων τό πρόσλημμα·
 ἡ γάρ σὰρξ Σου διαφθοράν
 οὐκ εἶδε, Δέσποτα, οὐδέ ἡ ψυχὴ Σου
 εἰς Ἄδου ξενοπρεπῶς
 ἐγκαταλέλειπται.

Καί νῦν.

Ἐξ ἀλοχεύτου προελθῶν
 καί λογχευθεῖς
 τήν πλευράν, Πλαστουργέ μου,
 ἐξ αὐτῆς εἰργάσω τήν ἀνάπλασιν,
 τήν τῆς Εὐας Ἀδάμ γενόμενος,
 ἀφυπνώσας ὑπερφυῶς
 ὕπνον φυσίζων καί ζωὴν ἐγείρας
 ἐξ ὕπνου καί τῆς φθορᾶς
 ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία.

Θεοφανείας Σου, Χριστέ,
 τῆς πρὸς ἡμᾶς συμπαθῶς γενομένης
 Ἡσαΐας φῶς ἰδὼν ἀνέσπερον
 ἐκ νυκτός ὀρθρίσας ἐκραύγαζεν·
 Ἀναστήσονται οἱ νεκροί

καί ἐγερθήσονται οἱ ἐν τοῖς μνημείοις
καί πάντες οἱ ἐν τῇ γῆ ἀγαλλιάσονται.

ᾠδή στ'. Ὁ εἰρμός.

Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη
στέρνοις κητώοις Ἰωνᾶς·
Σοῦ γάρ τόν τύπον φέρων
τοῦ παθόντος καί ταφῇ δοθέντος,
ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ θηρός ἀνέθορε,
προσεφώνει δέ τῇ κουστωδία·
οἱ φυλασσόμενοι
μάταια καί ψευδῆ
ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε.

Κλείστηκε, μά δέν ὑποτάχτηκε,
μέσα στά πάγχνα τοῦ κήτους
ὁ Ἰωνᾶς!

Γιατί ὁ Ἰωνᾶς
καθώς ἦταν προτύπωση
καί συμβόλιζε τό Πάθος
καί τήν ταφή Σου,
ἀναδύθηκε ἀπό τό θηρίο
σά νά πρόβαλλε
μέσα ἀπό νυμφικό θάλαμο
για ἔψαλλε προφητικά
στήν κουστωδία
πού φρουροῦσε τόν τάφο Σου:

Ἔσεῖς πού φρουρεῖτε τή ματαιότητα
καί τά ψεύδη
χάνετε τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ
καί φεύγετε μακριά Του.

Τροπάρια.

Δόξα Σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Ἄνηρέθης, ἀλλ' οὐ διηρέθης,
Λόγε, ἧς μετέσχεσ σαρκός
εἰ γάρ καί λέλυται Σου
ὁ ναός ἐν τῷ καιρῷ τοῦ πάθους,
ἀλλά καί οὕτω μία ἦν ὑπόστασις
τῆς Θεότητος καί τῆς σαρκός Σου·
ἐν ἀμφοτέροις γάρ
εἷς ὑπάρχεις Υἱός,
Λόγος τοῦ Θεοῦ, Θεός καί Ἄνθρωπος.
Θανατώθηκες, μά δέ χωρίστηκες,
Λόγε Θεοῦ,
ἀπό τό ἀνθρώπινο σῶμα
πού προσέλαβες
μέ τήν ἐνανθρώπησή Σου!
Καταλύθηκε βέβαια
ὁ Ναός τοῦ σώματος
τόν καιρό τοῦ Παθους Σου,
καί παρέμενε

τρεις μέρες τό σῶμα Σου στόν τάφο
 καί ἡ ψυχή Σου στόν Ἄδη,
 Ἄλλά καί ἔτσι
 παρέμενε Μία ἡ ὑπόσταση
 τῆς Θεότητος
 καί τῆς ἀνθρωπότητός Σου,
 γιατί καί μέ τά δύο, καί μέ τή Θεία
 καί μέ τήν ἀνθρώπινη φύση,
 Ἕνας ὑπάρχεις Υἱός,
 ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ,
 Θεός καί ἄνθρωπος!

Δόξα.

Βροτοκτόνον, ἀλλ' οὐ θεοκτόνον,
 ἔφυ τό πταῖσμα τοῦ Ἀδάμ·
 εἰ γάρ καί πέπονθέ Σου
 τῆς σαρκός ἡ χοϊκή οὐσία,
 ἀλλ' ἡ Θεότης ἀπαθής διέμεινε·
 τό φθαρτόν δέ Σου πρός ἀφθαρσίαν
 μετεστοιχείωσας
 καί ἀφθάρτου ζωῆς
 ἔδειξας πηγῆν ἐξ ἀναστάσεως.

Τόν ἄνθρωπο, καί ὄχι τό Θεό,
 θανάτωσε ἡ ἁμαρτία τοῦ Ἀδάμ!
 Γιαυτό καί παρ' ὅτι πέθανε
 ἡ χοϊκή οὐσία τοῦ ἀνθρώπου,

ὅμως ἡ Θεότητα ἀπαθῆς παρέμεινε!
καί τό φθαρτό στοιχεῖο
τοῦ σώματός Σου
τό ἔκαμες ἄφθαρτο
καί μέ τήν ἀνάσταση φανέρωσες
πηγή ἄφθαρτης καί αἰώνιας ζωῆς!

Καί νῦν.

Βασιλεύει, ἀλλ' οὐκ αἰωνίζει
Ἄδης τοῦ γένους τῶν βροτῶν·
Σύ γάρ τεθεῖς ἐν τάφῳ,
Κραταιέ, ζωαρχικῆ παλάμη
τά τοῦ θανάτου κλεῖθρα διεσπάρ-
ξας
καί ἐκήρυξας τοῖς ἀπ' αἰῶνος
ἐκεῖ καθεύδουσι
λύτρωσιν ἀψευδῆ,
Σῶτερ, γεγονώς νεκρῶν πρωτότοκος.
Βασιλεύει, ἀλλά ὄχι αἰωνίως
ὁ Ἄδης στό γένος τῶν θνητῶν!
Αὐτό βεβαιώνεις μέ τό θάνατό Σου,
Κύριε,
Γιατί ὅταν, Ἐσύ Δυνατέ,
ἐδάφτηκες στόν τάφο,
μέ τήν παλάμη
τῆς ζωαρχικῆς χειρός Σου,

συνέτριψες τίς ἀμπάρες τοῦ θανάτου
καί σέ κείνους,
πού ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ἄδάμ
κείτονταν μέσα σ' αὐτόν,
κήρυξες ἀληθινή λύτρωση,
καί ἔγινες πρωτότοκος
ἐκ τῶν νεκρῶν!

Καταβασία.

Συνεσχέθη, ἀλλ' οὐ κατεσχέθη
στέρνοις κητώοις Ἰωνᾶς
Σοῦ γάρ τόν τύπον φέρων
τοῦ παθόντος καί ταφῆ δοθέντος,
ὡς ἐκ θαλάμου τοῦ θηρός ἀνέθορε,
προσεφώνει δέ τῇ κουστωδία
οἱ φυλασσόμενοι
μάταια καί ψευδῆ
ἔλεον αὐτοῖς ἐγκατελίπετε.

Μικρά Συναπτή καί ἡ ἐκφώνησις.

Σύ γάρ εἶ ὁ βασιλεύς τῆς εἰρήνης ...

Κοντάκιον. Ἦχος β'.

Τήν ἄβυσσον ὁ κλείσας νεκρός ὁρᾶται
καί, σμύρνη καί σινδόνι ἐνειλημμένος,
ἐν μνημείῳ κατατίθεται,
ὡς θνητός, ὁ Ἀθάνατος.

Γυναῖκες δέ Αὐτόν ἤλθον μυρίσαι,
 κλαίουσαι πικρῶς καί ἐκβοῶσαι·
 τοῦτο Σάββατον ἔστι
 τό ὑπερευλογημένον,
 ἐν ᾧ Χριστός ἀφυπνώσας
 ἀναστήσεται τριήμερος.

Οἶκος.

Ὁ συνέχων τά πάντα
 ἐπί Σταυροῦ ἀνυψώθη
 καί θρηνεῖ πᾶσα ἡ κτίσις
 Τοῦτον βλέπουσα κρεμάμενον
 γυμνόν ἐπί τοῦ ξύλου·
 ὁ ἥλιος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε
 καί τό φέγγος οἱ ἀστέρες ἀπεβάλλοντο·
 ἡ γῆ δέ σύν πολλῷ τῷ φόβῳ
 συνεκλονεῖτο·
 ἡ θάλασσα ἔφυγε
 καί αἱ πέτραι διερῥήγνυντο·
 μνημεῖα δέ πολλά ἠνεώχθησαν
 καί σώματα ἠγέρθησαν ἁγίων
 ἀνδρῶν.
 Ἄδης κάτω στενάζει
 καί Ἰουδαῖοι σκέπτονται
 συκοφαντῆσαι Χριστοῦ τήν ἀνάστασιν,
 τά δέ γυναῖα κράζουσι·

τοῦτο Σάββατον ἐστὶ
τό ὑπερευλογημένον,
ἐν ᾧ Χριστὸς ἀφυπνώσας
ἀναστήσεται τριήμερος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου καὶ τό παρόν.

Τῷ ἀγίῳ καὶ μεγάλῳ Σαββάτῳ
τὴν θεόσωμον ταφὴν
καὶ τὴν εἰς Ἄδου κάθοδον
τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ
καὶ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐορτάζομεν,
δι' ὧν τῆς φθορᾶς
τό ἡμέτερον γένος ἀνακληθέν
πρὸς αἰωνίαν ζωὴν μεταβέβηκε.

Μάτην φυλάττεις τὸν τάφον,
κουστωδιά·
οὐ γάρ καδέξει τύμβος Αὐτοζωΐαν.

Τῇ ἀνεκφράστῳ Σου συγκαταθάσει,
Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.
Ἄμήν.

ᾠδὴ ζ'. Ὁ εἰρμός.

Ἄφραστον θαῦμα!
Ὁ ἐν καμίνῳ ῥυσάμενος
τούς ὀσίους Παῖδας ἐκ φλογός
ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους κατατίθεται

εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων·
 Λυτρωτά, ὁ Θεός, εὐλογητός εἶ.

Δόξα Σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Τροπάρια.

Τέτρωται Ἄδης
 ἐν τῇ καρδίᾳ δεξάμενος
 τὸν τρωθέντα λόγῃ τὴν πλευράν
 καὶ στένει πυρὶ θείῳ δαπανώμενος
 εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων·
 Λυτρωτά, ὁ Θεός, εὐλογητός εἶ.

Δόξα Σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Ἦλθιος τάφος!

Ἐν ἑαυτῷ γάρ δεξάμενος
 ὡς ὑπνοῦντα τὸν Δημιουργόν,
 ζωῆς θησαυρός θεῖος ἀναδέδεικται
 εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων·
 Λυτρωτά, ὁ Θεός, εὐλογητός εἶ.

Δόξα.

Νόμῳ θανόντων
 τὴν ἐν τῷ τάφῳ κατάθεσιν
 ἢ τῶν ὄλων δέχεται Ζωή
 καὶ τοῦτον πηγὴν δείκνυσιν ἐγέρσεως,
 εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων·
 Λυτρωτά, ὁ Θεός, εὐλογητός εἶ.

Καί νῦν.

Μία ὑπῆρχεν
ἢ ἐν τῷ Ἄδῃ ἀχώριστος
καί ἐν τάφῳ καί ἐν τῇ Ἐδέμ
Θεότης Χριστοῦ
σύν Πατρὶ καὶ Πνεύματι
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων·
Λυτρωτά, ὁ Θεός, εὐλογητός εἶ.

Καταβασία.

Ἄφραστον θαῦμα!
Ὁ ἐν καμίνῳ ῥυσάμενος
τούς ὀσίους παιδας ἐκ φλογός
ἐν τάφῳ νεκρός, ἄπνους κατατίθεται
εἰς σωτηρίαν ἡμῶν τῶν μελωδούντων·
Λυτρωτά, ὁ Θεός, εὐλογητός εἶ.

Ὡδὴ ἡ'. Ὁ εἰρμός.

Ἐκστηδι φρίττων, οὐρανέ
καί σαλευδήτωσαν
τά θεμέλια τῆς γῆς·
ἰδοὺ γάρ ἐν νεκροῖς λογίζεται
ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν
καί τάφῳ σμικρῷ ξενοδογεῖται·
Ὅν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαός ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Δόξα Σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Τροπάρια.

Λέλυται ἄχραντος Ναός,
 τήν πεπτωκυῖαν δέ
 συνανίστησι σκηνηήν·
 Ἄδάμ γάρ τῷ προτέρῳ δεύτερος,
 ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν,
 κατῆλθεν μέχρῃς Ἄδου ταμείων·
 Ὅν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
 λαός ὑπερυψοῦτε
 εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

*Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν
 καί Ἅγιον Πνεῦμα, τόν Κύριον.*

Πέπαυται τόλμα Μαθητῶν,
 Ἄριμαθαῖος δέ ἀριστεύει Ἰωσήφ·
 νεκρόν γάρ καί γυμνόν θεώμενος
 τόν ἐπί πάντων Θεόν
 αἰτεῖται καί κηδεύει κραυγάζων·
 οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
 λαός ὑπερυψοῦτε
 εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Καί νῦν.

ᾠ τῶν θαυμάτων τῶν καινῶν!
 ᾠ ἀγαθότητος! ᾠ ἀφράστου ἀνοχῆς!
 ἐκῶν γάρ ὑπό γῆς σφραγίζεται

ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν
καὶ πλάνος Θεός συκοφαντεῖται·
Ὅν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαός ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

*Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν
καὶ προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.*

Καταβασία.

Ἐκστηδι φρίττων, οὐρανέ
καὶ σαλευθήτωσαν
τά θεμέλια τῆς γῆς·
ἰδού γάρ ἐν νεκροῖς λογίζεται
ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν
καὶ τάφῳ σμικρῷ ξενοδοχεῖται·
Ὅν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε,
λαός ὑπερυψοῦτε
εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ θ'. Ὁ εἰρμός.

Μή ἐποδύρου μου, Μῆτερ,
καθορῶσα ἐν τάφῳ
Ὅν ἐν γαστρὶ ἄνευ σπορᾶς
συνέλαβες Υἱόν·
ἀναστήσομαι γάρ καὶ δοξασθήσομαι
καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ
ἀπαύστως, ὡς Θεός,

τούς ἐν πίστει καὶ πόθῳ
Σέ μεγαλύνοντας.

Δόξα Σοι ὁ Θεός ἡμῶν, δόξα Σοι.

Τροπάρια.

Επί τῷ ξένῳ Σου τόκῳ
τάς ὀδύνας φυγοῦσα
ὑπερφύως ἔμακαρίσθην,
ἄναρχε Υἱέ·
νῦν δέ Σε, Θεέ μου,
ἄπνουν ὀρώσα νεκρόν
τῆ ῥομφαία τῆς λύπης
σπαράττομαι δεινῶς·
ἀλλ' ἀνάστηθι,
ὅπως μεγαλυνθῆσομαι.

Δόξα.

Γῆ μέ καλύπτει ἐκόντα
ἀλλά φρίτουσιν Ἄδου οἱ πυλωροί
ἠμφισμένον βλέποντες στολήν
ἠμαγμένην, Μῆτερ, τῆς ἐκδικήσεως·
τούς ἐχθρούς ἐν Σταυρῷ γάρ
πατάξας, ὡς Θεός,
ἀναστήσομαι αὖθις καὶ μεγαλύνω Σε.

Καὶ νῦν.

Αγαλλιάσθω ἡ κτίσις·
εὐφραινέσθωσαν πάντες οἱ γηγενεῖς·

ὁ γάρ ἐχθρός ἐσκύλευται Ἰδης·
 μετὰ μύρων γυναῖκες
 προσυπαντάτωσαν·
 τὸν Ἀδάμ σὺν τῇ Εὐᾶ
 λυτροῦμαι παγγενῇ
 καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ
 ἐξαναστήσομαι.

Καταβασία.

Μή ἐποδύρου μου, Μῆτερ,
 καθορῶσα ἐν τάφῳ
 ὄν ἐν γαστρὶ ἄνευ σπορᾶς
 συνέλαβες Υἱόν·
 ἀναστήσομαι γάρ καὶ δοξασθῆσομαι
 καὶ ὑψώσω ἐν δόξῃ
 ἀπαύστως, ὡς Θεός,
 τούς ἐν πίστει καὶ πόθῳ
 Σέ μεγαλύνοντας.

ΤΑ ΕΓΚΩΜΙΑ

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

Τὸ πρῶτον τροπάριον ψάλλεται ὑπὸ μόνων
 τῶν Ἱερέων, τὰ δὲ λοιπὰ ὑπὸ τῶν χορῶν.

Ἦχος πλ. α΄.

1 **Η** ζωὴ ἐν τάφῳ
 κατετέθης, Χριστέ

καί Ἀγγέλων στρατιαί ἐξεπλήττοντο
συγκατάβασιν δοξάζουσαι τήν Σήν.

2 **Ἡ** ζωή πῶς θνήσκεις;
πῶς καί τάφῳ οἰκεῖς;
τοῦ θανάτου τό βασιλεῖον λύεις δέ
καί τοῦ Ἄδου τούς νεκρούς ἐξανιστᾶς.

3 **Μ**εγαλύνομέν Σε,
Ἰησοῦ Βασιλεῦ,
καί τιμῶμεν τήν Ταφήν καί τά Πάθη Σου
δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

4 **Ν**εκρωθέντα πάλαι
τόν Ἀδάμ φθονερῶς
ἐπανάγεις πρὸς ζωήν τῇ νεκρώσει Σου
νέος, Σῶτερ, ἐν σαρκί φανείς Ἀδάμ.

5 **Ὁ** ὠραῖος κάλλει
παρά πάντας βροτούς,
ὡς ἀνείδεος νεκρός καταφαίνεται,
ὁ τήν φύσιν ὠραίσας τοῦ παντός.

6 **Οἶ**μοι φῶς τοῦ κόσμου!
οἶμοι φῶς τό ἐμόν!
Ἰησοῦ μου ποθεινότατε, ἔκραζεν
ἡ Παρθένος θρηνηφοῦσα γοερῶς.

7 **Ὁ** Δεσπότης πάντων
καθορᾶται νεκρός

καί ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται
ὁ κενώσας τά μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

8 **Μ**έτρα γῆς ὁ στήσας
ἐν σμικρῷ κατοικεῖς,
Ἰησοῦ παμβασιλεῦ, τάφῳ σήμερον,
ἐκ μνημάτων τοὺς θανόντας ἀνιστῶν.

9 **Κ**αί ἐν τάφῳ ἔδυσ
καί τῶν κόλπων, Χριστέ,
τῶν πατρώων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας
τοῦτο ξένον καί παράδοξον ὁμοῦ.

10 **Ἐ**πί γῆς κατῆλθες,
ἵνα σώσης Ἀδάμ,
καί ἐν γῇ μὴ εὐρηκῶς τοῦτον, Δέσποτα,
μέχρις Ἰδοῦ κατελήλυθας ζητῶν.

11 **Ἦ**πακούσας, Λόγε,
τῷ ἰδίῳ Πατρί,
μέχρις Ἰδοῦ τοῦ δεινοῦ καταβέβηκας
καί ἀνέστησας τό γένος τῶν βροτῶν.

12 **Π**ροσκυνῶ τό Πάθος,
ἀνυμνῶ τήν Ταφήν,
μεγαλύνω Σου τό κράτος, Φιλάνθρωπε,
δι' ὧν λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν.

Δόξα. Τριαδικόν.

13 **Ἄ**νυμνοῦμεν, Λόγε,

Σέ τῶν πάντων Θεόν,
 σύν Πατρί καί τῷ Ἁγίῳ Σου Πνεύματι
 καί δοξάζομεν τήν θείαν Σου Ταφήν.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

14 **Μ**ακαρίζομέν Σε,
 Θεοτόκε Ἄγνη,
 καί τιμῶμεν τήν Ταφήν τήν τριήμερον
 τοῦ Υἱοῦ Σου καί Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Καί πάλιν τό α' τροπάριον.

15 **Ἡ** ζωή ἐν τάφῳ
 κατετέθης, Χριστέ
 καί Ἀγγέλων στρατιαί ἐξεπλήττοντο
 συγκατάβασιν δοξάζουσαι τήν Σήν.

Συναπτή μικρά καί ἡ ἐκφώνηση:

Ὅτι ηὐλόγηταί Σου τό ὄνομα ...

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ἦχος πλ. α'.

1 **Ἄ**ξιόν ἐστι
 μεγαλύνειν Σε τόν Ζωοδότην,
 τόν ἐν τῷ Σταυρῷ τάς χεῖρας ἐκτείναντα
 καί συντρίψαντα τό κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

2 **Ἄ**ξιόν ἐστι
 μεγαλύνειν Σε τόν πάντων Κτίστην·

τοῖς Σοῖς γάρ παθήμασιν ἔχομεν
τὴν ἀπάθειαν ῥυσθέντες τῆς φθορᾶς.

3 **Ἐ**κλαιε πικρῶς

ἡ πανάμωμος Μήτηρ Σου, Λόγε,
ὅτε ἐν τῷ τάφῳ ἐώρακε,
Σέ τόν ἀφραστον καὶ ἀναρχον Θεόν.

4 **Μ**όνη γυναικῶν

χωρὶς πόνων ἔτεκόν Σε, Τέκνον,
πόνους δέ νῦν φέρω τῷ πάθει Σου
ἀφορήτους, ἀνεβόα ἡ Σεμνή.

5 **Ἴ**δε Μαθητήν,

ὄν ἠγάπησας καὶ Σὴν Μητέρα,
Τέκνον, καὶ φθογγὴν δός, γλυκύτατον,
ἀνεβόα θρηνηψοῦσα ἡ Ἄγνη.

6 **Μ**ύρον ἀληθῶς

Σύ ἀκένωτον ὑπάρχεις, Λόγε·
ὄθεν Σοι καὶ μύρα προσέφερον
Μυροφόροι Σοι τῷ ζῶντι ὡς νεκρῷ.

7 **Ἄ**δης ὁ δεινός

συνετρόμαξεν, ὅτε Σε εἶδεν,
Ἦλιε τῆς δόξης ἀθάνατε
καὶ ἐδίδου τούς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

8 **Ἦ**πνωσεν Ἀδάμ,

ἀλλά θάνατον πλευρᾶς ἐξάγει·
 Σὺ δέ νῦν ὑπνώσας, Λόγε Θεοῦ,
 βρούεις ἐκ πλευρᾶς Σου κόσμῳ ζωὴν.

9 **Ω**σπερ πελεκάν
 τετρωμένος τὴν πλευράν Σου, Λόγε,
 Σοὺς θανόντας παῖδας ἐζώωσας,
 ἐπιστάξας ζωτικούς αὐτοῖς κρουνοὺς.

10 **Υ**πνώσας μικρόν
 καὶ ἐζώωσας τοὺς τεθνεῶτας
 καὶ ἐξαναστάς ἐξανέστησας
 τοὺς ὑπνοῦντας ἐξ αἰῶνος, Ἄγαθέ.

11 **Κ**άλλος, Λόγε, πρίν
 οὐδέ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν ἔσχες,
 ἀλλ' ἐξαναστάς ὑπερέλαμψας
 καλλωπίσας τοὺς βροτούς θείαις αὐγαῖς.

12 **Υ**μνοῖς Σου, Χριστέ,
 νῦν τὴν Σταύρωσιν καὶ τὴν Ταφὴν τε
 ἅπαντες πιστοὶ ἐκθειάζομεν,
 οἱ θανάτου λυτρωθέντες Σῆ ταφῆ.

Δόξα. Τριαδικόν.

13 **Ἄ**ναρχε Θεέ,
 συναΐδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα,
 σκῆπτρα τῶν Ἀνάκτων κραταίωσον
 κατὰ πολεμίων ὡς ἀγαθός.

Καί νῦν. Θεοδοκίον.

14 **Τ**έξασα ζωήν,
 Παναμώμητε Ἀγνή Παρθένε,
 παῦσον Ἐκκλησίας τά σκάνδαλα,
 καί βράβευσον εἰρήνην ὡς ἀγαθή.

Καί πάλιν τό ἀ' τροπάριον.

15 **Ἄ**ξιόν ἐστι
 μεγαλύνειν Σε τόν Ζωοδότην,
 τόν ἐν τῷ Σταυρῷ τάς χεῖρας ἐκτείναντα
 καί συντρίψαντα τό κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Συναπτή μικρά καί ἡ ἐκφώνηση:

Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν ...

ΣΤΑΣΙΣ ΤΡΙΤΗ**Ἦχος γ'.**

1 **Αἰ** γενεαί πᾶσαι
 ὕμνον τῇ Ταφῇ Σου
 προσφέρουσι, Χριστέ μου.

2 **Ὅ**ς ἔθρεψε τό μάννα
 ἐκίνησαν τήν πτέρναν
 κατά τοῦ Εὐεργέτου.

3 **Οὐ**ράνιοι Δυνάμεις
 ἐξέστησαν τῷ φόβῳ
 νεκρόν Σε καθορῶσαι.

- 4 **Κ**αθελών του ξύλου
ὁ Ἀριμαθαῖος
ἐν τάφῳ Σε κηδεύει.
- 5 **Ἰ**ωσήφ κηδεύει
σύν τῷ Νικοδήμῳ
νεκροπρεπῶς τόν Κτίστην.
- 6 **Ὠ** γλυκύ μου Ἔαρ,
γλυκύτατόν μου Τέκνον,
ποῦ ἔδου Σου τό κάλλος;
- 7 **Δ**οξάζω Σου, Υἱέ μου,
τήν ἄκραν εὐσπλαγγνίαν,
ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.
- 8 **Μ**υροφόροι ἤλθον
μύρα Σοι, Χριστέ μου,
κομίζουσαι προφρόνως.
- 9 **Ἐ**ρραναν τόν τάφον
αἱ Μυροφόροι μύρα
λίαν πρωί ἐλθοῦσαι.
- 10 **Ὠ**ς νεκρόν τόν ζῶντα,
σύν Μυροφόροις πάντες,
μυρίσωμεν ἐμφρόνως.
- 11 **Δ**εῦρο πᾶσα κτίσις,
ὑμνοὺς ἐξοδίους

προσοίσωμεν τῷ Κτίσῃ.

12 **Ε**ἰρήνην Ἐκκλησίᾳ,
λαῶ Σου σωτηρίαν,
δώρησαι Σῇ Ἐγέρσει.

Δόξα. Τριαδικόν.

13 **Ω** Τριάς Θεέ μου,
Πατήρ, Υἱός καί Πνεῦμα,
ἐλέησον τόν κόσμον.

Καί νῦν. Θεοδοκίον.

14 **Ι**δεῖν τήν τοῦ Υἱοῦ Σου,
Ἀνάστασιν Παρθένε,
ἀξίωσον Σούς δούλους.

Καί πάλιν τό α' τροπάριον.

15 **Α**ἱ γενεαί πᾶσαι
ὕμνον τῇ Ταφῇ Σου
προσφέρουσι, Χριστέ μου.

Συναπτή μικρά καί ἡ ἐκφώνησις:

Ὅτι Σέ αἰνοῦσι ...

ΤΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΑ ΕΥΛΟΓΗΤΑΡΙΑ

Ἦχος πλ. α'.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε,
δίδαξόν με τά δικαιώματά Σου.

Τῶν Ἀγγέλων ὁ δῆμος
κατεπλάγη ὀρῶν Σε
ἐν νεκροῖς λογισθέντα,
τοῦ θανάτου δέ, Σωτήρ,
τὴν ἰσχύν καθελόντα
καὶ σύν Ἐαυτῷ τὸν Ἀδάμ ἐγείραντα
καὶ ἐξ Ἄδου πάντα ἐλευθερώσαντα.

*Εὐλογητός εἶ, Κύριε,
δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου.*

Τί τά μύρα συμπαθῶς τοῖς δάκρυσιν,
ὦ μαθήτριάι, κερναῖτε;
ὁ ἀστράπτων ἐν τῷ τάφῳ ἄγγελος
προσεφθέγγετο ταῖς Μυροφόροις·
ἴδετε ὑμεῖς τὸν τάφον καὶ ἤσθητε·
ὁ Σωτήρ γάρ ἐξάνεστη τοῦ μνήματος.

*Εὐλογητός εἶ, Κύριε,
δίδαξόν με τὰ δικαιώματά Σου.*

Λίαν πρωῖ μυροφόροι ἔδραμον
πρὸς τό μνήμα Σου θρηνολογοῦσαι·
ἀλλ' ἐπέστη πρὸς αὐτάς
ὁ Ἄγγελος καὶ εἶπε·
θρήνου ὁ καιρός πέπαυται· μή κλαίετε·
τὴν Ἀνάστασιν δέ Ἀποστόλοις εἶπατε.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε,

δίδαξόν με τά δικαιώματά Σου.

Μυροφόροι γυναίκες
μετά μύρων ἔλθοῦσαι
πρός τό μνήμα Σου, Σῶτερ, ἐνηχοῦντο
Ἄγγελου πρὸς αὐτάς φθεγγομένου·
τί μετὰ νεκρῶν τόν Ζῶντα λογιζεσθε;
ὡς Θεός γάρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Δόξα. Τριαδικόν.

Προσκυνοῦμεν Πατέρα
καί τόν τούτου Υἱόν τε
καί τό Ἅγιον Πνεῦμα·
τήν Ἁγία Τριάδα ἐν μιᾷ τῇ οὐσίᾳ,
σύν τοῖς Σεραφεῖμ κράζοντες τό ἅγιος,
ἅγιος, ἅγιος εἶ, Κύριε.

Καί νῦν. Θεοτοκίον.

Ζωοδότην τεκοῦσα
ἐλυτρώσω Παρθένε,
τόν Ἀδάμ ἁμαρτίας
χαρμονήν δέ τῇ Εὐᾶ
ἀντί λύπης παρέσχες·
ρεύσαντα ζωῆς ἴδυνε πρὸς ταύτην δέ
ὁ ἐκ Σοῦ σαρκωθείς
Θεός καί ἄνθρωπος.
Ἄλληλουῖα, Ἄλληλουῖα, Ἄλληλουῖα.
Δόξα Σοι, ὁ Θεός (γ).

Συναπτή μικρά καί ἡ ἐκφώνησις:
Ὅτι Σέ αἰνοῦσι ...

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος β'.
Ἄγιος Κύριος ὁ Θεός ἡμῶν. (γ')

Εἰς τοὺς Αἶνους.

Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον.
 Αἰνεῖτε τόν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν,
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τοῖς ὑψίστοις.
 Σοί πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Αἰνεῖτε Αὐτόν
 πάντες οἱ ἄγγελοι Αὐτοῦ,
 αἰνεῖτε Αὐτόν
 πᾶσαι αἱ δυνάμεις Αὐτοῦ.
 Σοί πρέπει ὕμνος τῷ Θεῷ.

Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐπί ταῖς δυναστείαις
 Αὐτοῦ,
 αἰνεῖτε Αὐτόν κατά τό πλήθος
 τῆς μεγαλωσύνης Αὐτοῦ.

Σήμερον συνέχει τάφος
 τόν συνέχοντα παλάμη τήν κτίσιν·
 καλύπτει λίθος
 τόν καλύψαντα ἀρετῇ τοὺς οὐρανοὺς·
 ὕπνοι ἡ Ζωή καί Ἄδης τρέμει
 καί Ἀδάμ τῶν δεσμῶν ἀπολύεται.

Δόξα τῇ Σῇ οἰκονομία,
 δι' ἧς τελέσας
 πάντα σαββατισμόν αἰώνιον
 ἐδωρήσω ἡμῖν
 τήν παναγίαν
 ἐκ νεκρῶν Σου Ἀνάστασιν.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ἤχῳ σάλπιγγος
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν ψαλτηρίῳ καί κιθάρα.*

Τί τό δρώμενον θέαμα;
 τίς ἡ παροῦσα κατάπαυσις;
 ὁ Βασιλεύς τῶν αἰώνων,
 τήν διά πάθους τελέσας οἰκονομίαν,
 ἐν τάφῳ σαββατίζει
 καινόν ἡμῖν παρέχων σαββατισμόν.
 Αὐτῷ βοήσωμεν
 Ἀνάστα, ὁ Θεός, κρίνων τήν γῆν,
 ὅτι Σύ βασιλεύεις εἰς τούς αἰῶνας,
 ὁ ἀμέτρητον ἔχων τό μέγα ἔλεος.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν τυμπάνῳ καί χορῶ·
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν χορδαῖς καί ὄργάνῳ.*

Δεῦτε ἴδωμεν τήν Ζωήν ἡμῶν
 ἐν τάφῳ κειμένην,
 ἵνα τούς ἐν τάφοις κειμένους
 ζωοποιήσῃ·
 δεῦτε σήμερον,

τόν ἐξ Ἰούδα ὑπνοῦντα θεώμενοι,
 προφητικῶς Αὐτῷ ἐκβοήσωμεν·
 Ἀναπεσῶν κεκοίμησαι ὡς λέων·
 τίς ἐγερεῖ Σε, Βασιλεῦ;
 Ἄλλ' ἀνάστηθι αὐτεξουσίως,
 ὁ δούς Σεαυτόν ὑπέρ ἡμῶν ἐκουσίως·
 Κύριε δόξα Σοι.

Ἦχος πλ. β'.

*Αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις εὐήχοις·
 αἰνεῖτε Αὐτόν ἐν κυβάλοις ἀλαλαγμοῦ
 πᾶσα πνοή αἰνεσάτω τόν Κύριον.*

Ἦτήσατο Ἰωσήφ τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ
 καί ἀπέθετο
 ἐν τῷ καινῷ Αὐτοῦ μνημείῳ·
 ἔδει γάρ Αὐτόν ἐκ τάφου
 ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν.
 Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου
 καί ἀνοιξας πύλας Παραδείσου
 ἀνθρώποις, δόξα Σοι.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Τήν σήμερον μυστικῶς
 ὁ μέγας Μωϋσῆς
 προδιετυποῦτο λέγων·
 καί εὐλόγησεν ὁ Θεός
 τήν ἡμέραν τήν ἐβδόμην.

Τοῦτο γάρ ἐστι
 τό εὐλογημένον Σάββατον·
 αὕτη ἐστίν ἡ τῆς καταπαύσεως ἡμέρα,
 ἐν ᾗ κατέπαυσεν
 ἀπό πάντων τῶν ἔργων Αὐτοῦ
 ὁ Μονογενῆς Υἱός τοῦ Θεοῦ,
 διὰ τῆς κατά τόν θάνατον οἰκονομίας,
 τῇ σαρκί σαββατίσας·
 καί εἰς ὃ ἦν πάλιν ἐπανελθὼν
 διὰ τῆς Ἀναστάσεως,
 ἐδωρήσατο ἡμῖν ζωὴν τὴν αἰώνιον
 ὡς μόνος ἀγαθός καί φιλάνθρωπος.

Καί νῦν.

Υπερευλογημένη ὑπάρχεις,
 Θεοτόκε Παρθένε·
 διὰ γάρ τοῦ ἐκ Σοῦ σαρκωθέντος
 ὁ Ἄδης ἠχμαλώτισται,
 ὁ Ἄδάμ ἀνακέκληται,
 ἡ κατάρρα νενέκρωται,
 ἡ Εὐὰ ἠλευθέρωται,
 ὁ θάνατος τεθανάτωται
 καί ἡμεῖς ἐζωοποιήθημεν·
 διό ἀνυμνοῦντες βοῶμεν·
 Εὐλογητός Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν,
 ὁ οὕτως εὐδοκήσας, δόξα Σοι.

ΔΟΞΟΛΟΓΙΑ ΜΕΓΑΛΗ (Ψαλτή)

Δόξα Σοι τῷ δείξαντι τό φῶς.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ

καί ἐπί γῆς εἰρήνη,

ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία.

Υμνοῦμέν Σε, εὐλογοῦμέν Σε,
προσκυνοῦμέν Σε, δοξολογοῦμέν Σε,
εὐχαριστοῦμέν Σοι,
διά τήν μεγάλην Σου δόξαν.

Κύριε, Βασιλεῦ, ἐπουράνιε,
Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ·
Κύριε Υἱέ μονογενές,
Ἰησοῦ Χριστέ καί Ἅγιον Πνεῦμα.

Κύριε ὁ Θεός, ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ,
ὁ Υἱός τοῦ Πατρός,
ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου,
ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου,

Πρόσδεξαι τήν δέησιν ἡμῶν.

Ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρός
καί ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὅτι Σύ εἶ ὁ μόνος Ἅγιος,
σύ εἶ ὁ μόνος Κύριος,

Ἰησοῦς Χριστός,
εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρός. Ἀμήν.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω Σε
καί αἰνέσω τό'Όνομά Σου
εἰς τόν αἰῶνα
καί εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Καταξίωσον, Κύριε,
ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ,
ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε,
ὁ Θεός τῶν Πατέρων ἡμῶν
καί αἰνετόν καί δεδοξασμένον
τό'Όνομά Σου
εἰς τούς αἰῶνας. Ἀμήν.

Γένοιτο, Κύριε, τό ἔλεός σου ἐφ' ἡμᾶς,
καθάπερ ἠλπίσαμεν ἐπί σέ.

Εὐλογητός εἶ, Κύριε,
δίδαξόν με τά δικαιώματά σου. (γ')

Κύριε, καταφυγή ἐγενήθης ἡμῖν
ἐν γενεᾷ καί γενεᾷ.

Ἐγώ εἶπα· Κύριε, ἐλέησόν με·
ἴασαι τήν ψυχήν μου, ὅτι ἥμαρτόν σοι.

Κύριε, πρός σέ κατέφυγον·
δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τό θέλημά Σου,

ὅτι Σύ εἶ ὁ Θεός μου.

Ὅτι παρά Σοί πηγὴ ζωῆς·
ἐν τῷ φωτί Σου ὀψόμεθα φῶς.

Παράτεινον τό ἔλεός Σου
τοῖς γινώσκουσί Σε.

Ἄγιος ὁ Θεός, ἅγιος Ἰσχυρός,
ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (γ)

Δόξα.

Καί νῦν.

Ἄγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἄγιος ὁ Θεός.

Ἄγιος ἰσχυρός.

Ἄγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς.

ΕΞΟΔΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΥ

*Κατ' αὐτὴν ψάλλεται τό Ἀσματικόν
«Ἄγιος ὁ Θεός» καί τό ἀκόλουθον τροπά-
ριον:*

Γεωργίου Ἀκροπολίτου. Ἦχος πλ. α΄.
Τὸν ἥλιον κρύψαντα τὰς ἰδίας
ἀκτίνας
καί τό καταπέτασμα τοῦ ναοῦ
διαρῶραγέν

τῷ τοῦ Σωτῆρος θανάτῳ
ὁ Ἰωσήφ θεασάμενος,
προσηλθε τῷ Πιλάτῳ
καί καδικετεύει, λέγων·
Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον,
τόν ἐκ βρέφους ὡς ξένον
ξενωθέντα ἐν κόσμῳ.
Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον,
Ὅν ὁμόφυλοι, μισοῦντες,
θανατοῦσιν ὡς ξένον.
Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον,
Ὅν ξενίζομαι βλέπειν
τοῦ θανάτου τό ξένον.
Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον,
Ὅστις οἶδε ξενίζειν
τούς πτωχοὺς καί τούς ξένους.
Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον,
Ὅν Ἑβραῖοι τῷ φθόνῳ,
ἀπεξένωσαν κόσμῳ.
Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον,
ἵνα κρύψω ἐν τάφῳ,
Ὅς ὡς ξένος οὐκ ἔχει
τήν κεφαλὴν ποῦ κλίνῃ.
Δός μοι τοῦτον τόν Ξένον,
Ὅν ἡ Μήτηρ ὀρώσα

νεκρωθέντα, ἐβόα.
 ὦ Υἱέ καί Θεέ μου,
 εἶ καί τά σπλάγχνα τιτρώσκομαι
 καί καρδίαν σπαράττομαι
 νεκρόν Σε καθορῶσα,
 ἀλλά τῇ Σῆ ἀναστάσει
 θαρροῦσα, μεγαλύνω.
 Τούτοις τοίνυν τοῖς λόγοις
 δυσωπῶν τόν Πιλᾶτον
 ὁ εὐσχήμων, λαμβάνει
 τοῦ Σωτῆρος τό Σῶμα,
 Ὅ καί φόβῳ ἐν σινδόνι
 ἐνειλήσας καί σμύρνη,
 κατέθετο ἐν τάφῳ,
 τόν παρέχοντα πᾶσι
 ζωήν αἰώνιον καί τό μέγα ἔλεος.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΝΑΟ

Τά Ἀπολυτικά:

Ἦχος β΄.

Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ
 ἀπό τοῦ ξύλου καθελὼν
 τό ἄχραντόν Σου σῶμα,
 σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καί
 ἀρώμασιν,
 ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο.

Δόξα.

Ότε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον,
 ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος,
 τότε τὸν Ἄδην ἐνέκρωσας
 τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος·
 ὅτε δέ καί τούς τεθνεῶτας
 ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας,
 πᾶσαι αἱ δυνάμεις
 τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον·
 Ζωοδότα Χριστέ,
 ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι.

Καί νῦν.

Ταῖς μυροφόροις γυναιξί
 παρά τό μνῆμα ἐπιστάς
 ὁ ἄγγελος ἐβόα·
 τά μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια,
 Χριστός δέ διαφθορᾶς
 ἐδείχθη ἀλλότριος.

Τροπάριον τῆς προφητείας. Ἦχος β΄.

Όσυνέχων τά πέρατα
 τάφῳ συσχεθῆναι κατεδέξω, Χριστέ,
 ἵνα τῆς τοῦ Ἄδου καταπόσεως
 λυτρώσης τό ἀνθρώπινον
 καί ἀθανατίσας, ζωώσης ἡμᾶς
 ὡς Θεὸς ἀθάνατος.

Δόξα. Καί νῦν. Τό αὐτό.

**Προκείμενον. Ἦχος δ'. Ψαλμός μγ'
(43).**

Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον ἡμῖν
καί λύτρωσαι ἡμᾶς
ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου.

Ὁ Θεός ἐν τοῖς ὠσίν ἡμῶν ἠκούσαμεν
καί οἱ Πατέρες ἡμῶν ἀνήγγειλαν ἡμῖν.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

**Προφητείας Ἰεζεκιήλ τό Ἀνάγνωσμα
37,1-14**

1 **Ἐγένετο** ἐπ' ἐμέ χεῖρ Κυρίου
καί ἐξήγαγέ με ἐν πνεύματι Κύριος
καί ἔθηκέ με ἐν μέσῳ τοῦ πεδίου·
καί τοῦτο ἦν μεστόν
ὀστέων ἀνθρωπίνων·

Τό χέρι τοῦ Θεοῦ ἦρθε πάνω μου· ὁ
Κύριος μέ πῆρε μέ τό Πνεῦμα καί μ'
ἔβαλε μέσα στήν πεδιάδα πού ἦταν
γεμάτη ἀπό ὀστά ἀνθρώπων.

2 καί περιήγαγέ με ἐπ' αὐτά
κύκλωθεν κύκλω·
καί ἰδοὺ πολλά σφόδρα
ἐπί προσώπου τοῦ πεδίου
καί ἰδοὺ ξηρά σφόδρα.

Μέ περιέφερε γύρω ἀπ' αὐτά· καί
ἦταν ἀμέτρητα πάνω στήν πεδιάδα
καί κατάξερα.

3 Καί εἶπε πρὸς με·

Υἱέ ἀνθρώπου,
εἰ ζήσεται τά ὅστέα ταῦτα;

Ἵστερα μοῦπε: Ἄνθρωπε, μπορούν
νά ξαναζήσουν τά ὅστά αὐτά;

Καί εἶπα· Κύριε, Κύριε,
Σύ ἐπίστασαι ταῦτα.

Κι ἐγώ Τοῦ ἀποκρίθηκα: Κύριε, Θεέ
μου, Σύ τά ξέρεις αὐτά.

4 Καί εἶπε πρὸς με·

προφήτευσον ἐπί τά ὅστᾱ ταῦτα
καί ἐρεῖς αὐτοῖς:

Καί τότε μοῦπε: Κήρυξε στά ὅστά
αὐτά καί πές τους:

5 Τά ὅστά τά ξηρᾱ,

ἀκούσατε λόγον Κυρίου·

Ἵστά κατάξερα, ἀκούστε τό λόγο
τοῦ Κυρίου!

6 τάδε λέγει Κύριος τοῖς ὀστέοις τούτοις·

Αὐτά λέει ὁ Θεός στά ὅστά τοῦτα!

Ἴδού ἐγώ φέρω εἰς ὑμᾱς πνεῦμα ζωῆς
καί δώσω εἰς ὑμᾱς νεῦρα

Ἐγώ δά στείλω σέ σᾱς πνεῦμα ζωῆς.

5

6

Θά σᾶς δώσω νεῦρα
καί ἀνάξω εἰς ὑμᾶς σάρκας
καί ἐκτενώ ἐφ' ὑμᾶς δέρμα
καί θά βάλω σάρκες ἐπάνω σας·
θά ἀπλώσω ἐπάνω σας δέρμα
καί δώσω τό πνεῦμα μου εἰς ὑμᾶς
καί ζήσεσθε
καί γνώσεσθε, ὅτι ἐγώ εἰμί Κύριος.
καί θά δώσω τό Πνεῦμα μου σέ σᾶς
καί θά ζήσετε καί θά μάθετε πώς
Ἐγώ εἶμαι ὁ Κύριος.

- 7 **Καί προσέφητευσα,**
καθώς ἐνετείλατό μοι Κύριος.
Καί ἐγένετο φωνή
ἐν τῷ ἐμέ προφήτεῦσαι·
Ἐκήρυξα λοιπόν καθώς μέ διέταξε ὁ
Κύριος. Καί τήν ὥρα πού ἐκήρυττα
ἀκούστηκε θόρυβος κι ἔγινε σεισμός
καί ἰδοῦ σεισμός·
καί προσήγαγε τά ὀστᾶ
ἐκάτερον πρὸς τήν ἀρμονίαν αὐτοῦ.
καί τότε τά ὀστά ἐπλησίασαν καί
προσαρμόστηκαν ἀρμονικά τό ἵνα μέ
τ' ἄλλο.

- 8 **Καί εἶδον·**

καί ἰδοῦ ἐπ' αὐτά νεῦρα καί σάρκες
ἐφύοντο

καί ἀνέβαιναν ἐπ' αὐτά δέρμα ἐπάνω·
καί πνεῦμα οὐκ ἦν ἐν αὐτοῖς.

Καί καθὼς ἔβλεπα, νά! Φυτρώνανε
πάνω τους νεῦρα καί σάρκες καί
δέρμα τὰ σκέπαζε· ἀλλά δέν ὑπῆρχε
μέσα τους πνεῦμα.

9 Καί εἶπε πρὸς με·

Προφήτευσον ἐπὶ τό πνεῦμα,
υἱέ ἀνθρώπου·

Καί τότε εἶπε σέ μένα: Κάλεσε τό
πνεῦμα ἄνθρωπε!

προφήτευσον καί εἶπέ τῷ πνεύματι·
Τάδε λέγει Κύριος Κύριος·

Ἐκ τῶν τεσσάρων πνευμάτων ἐλθέ
καί ἐμφύσησον εἰς τοὺς νεκροὺς τού-
τους καί ζήσάτωσαν.

Φώναξε, ἄνθρωπε καί πές στό
πνεῦμα: Αὐτά λέει Κύριος ὁ Θεός!

Ἔλα πνοή ἀπό τοὺς τέσσερις
ἀνέμους καί πνεῦσε μέσα σέ τούτους
τούς νεκροὺς, γιά νά ζήσουν.

10 Καί προεφήτευσα,
καθ' ὅ,τι ἐνετείλατό μοι·

καί εἰσῆλθεν εἰς αὐτούς τό πνεῦμα
καί ἔζησαν
καί ἔστησαν ἐπί τῶν ποδῶν αὐτῶν,
συναγωγή πολλή σφόδρα.

Ἐκήρυξα λοιπόν καθώς μέ διέταξε
καί μπῆκε μέσα τους τό πνεῦμα καί
ἀναζήσανε καί στάθηκαν πάλι στά
πόδια τους ὀλόκληρη σύναξη, πολύ
μεγάλη.

- 11 **Καί ἐλάλησε Κύριος πρός με, λέγων·
υἱέ ἀνθρώπου,
τά ὅστᾱ ταῦτα πᾶς οἶκος Ἰσραήλ ἐστιν.**

Κι ἔπειτα μίλησε ὁ Κύριος σέ μένα
καί μου εἶπε: Ἄνθρωπε, τοῦτα τά
ὅστᾱ εἶναι ὀλόκληρος ὁ λαός τοῦ
Ἰσραήλ.

**Αὐτοί λέγουσι·
ξηρά γέγονε τά ὅστᾱ ἡμῶν,
ἀπώλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν,
διαπεφωνήκαμεν.**

Αὐτοί λένε: τά ὅστᾱ μας ξεραθήκανε,
χάθηκε ἡ ἐλπίδα μας, ἀφανιστήκαμε!

- 12 **Διά τοῦτο προφήτευσον
καί εἶπέ πρός αὐτούς·**

Γι' αὐτό κήρυξε καί πές σ' αὐτούς:

Τάδε λέγει Κύριος Κύριος·

Ἴδού ἐγὼ ἀνοίγω τὰ μνήματα ὑμῶν
καὶ ἀνάξω ὑμᾶς
ἐκ τῶν μνημάτων ὑμῶν
καὶ εἰσάξω ὑμᾶς
εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ·

Αὐτὰ λέει ὁ Κύριος καὶ Θεός! Ἐγὼ
δ' ἀνοίξω τὰ μνήματά σας γιὰ νά
σᾶς βγάλω ἀπὸ τοὺς τάφους σας καὶ
θὰ σᾶς βάλω μέσα στή γῆ τοῦ
Ἰσραήλ.

- 13 καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ εἶμι Κύριος
ἐν τῷ ἀνοίξαι με τοὺς τάφους ὑμῶν
τοῦ ἀναγαγεῖν με ἐκ τῶν τάφων
τόν λαόν μου.

Καὶ θὰ γνωρίσετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ
Κύριος ὅταν θὰ ἀνοίξω τοὺς τάφους
σας, γιὰ νά βγάλω μέσα ἀπὸ τοὺς
τάφους τό λαό μου!

- 14 Καὶ δώσω **τό** πνεῦμα μου εἰς ὑμᾶς
καὶ ζήσεσθε
καὶ θήσομαι ὑμᾶς ἐπὶ τὴν γῆν ὑμῶν
καὶ γνώσεσθε, ὅτι ἐγὼ Κύριος·
Θὰ δώσω τότε τό Πνεῦμα μου σέ
σᾶς καὶ θὰ ζήσετε καὶ θὰ σᾶς

ἐγκαταστήσω στή χώρα σας καί θά
γνωρίσετε ὅτι Ἐγώ εἶμαι ὁ Κύριος!
ἐλάλησα καί ποιήσω,
λέγει Κύριος Κύριος.
Ἐγώ ἐλάλησα κι Ἐγώ θά πράξω,
λέει ὁ Κύριος καί Θεός.

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς. Ψαλμός 8' (9).
Ἀνάστηθι, Κύριε, ὁ Θεός μου,
ὕψωθήτω ἡ χεὶρ Σου,
μή ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων.

*Ἐ*ξομολογήσομαί Σοι, Κύριε,
ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου,
διηγῆσομαι πάντα τά θαυμάσιά Σου.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

*Πρός Κορινθίους Α' ἐπιστολῆς Παύλου
τό ἀνάγνωσμα.*

(Α' Κορ. 5,6-8 καί Γαλ. 3,13-14.)

Ἀδελφοί, μικρά ζύμη
ὅλον τό φύραμα ζυμοῖ.
Ἐκκαθάρατε οὖν τήν παλαιάν ζύμην,
ἵνα ᾦτε νέον φύραμα,
καθώς ἐστε ἄζυμοι.
Καί γάρ τό Πάσχα ἡμῶν
ὑπέρ ἡμῶν ἐτύθη Χριστός·
ὥστε ἐορτάζωμεν μή ἐν ζύμῃ παλαιᾷ,

μηδέ ἐν ζύμῃ κακίας καί πονηρίας,
ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας
καί ἀληθείας.

Χριστός γάρ ἡμᾶς ἐξηγόρασεν
ἐκ τῆς κατάρρας τοῦ νόμου,
γενόμενος ὑπέρ ἡμῶν κατάρρα·
γέγραπται γάρ·
«ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμάμενος
ἐπί ξύλου»·

ἵνα εἰς τά ἔθνη
ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραάμ
γένηται ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,
ἵνα τήν ἐπαγγελίαν τοῦ Πνεύματος
λάβωμεν διά τῆς πίστεως.

Ἀλληλούϊα.

Ἦχος πλ. α'. Ψαλμός ξζ' (67).

Αναστήτω ὁ Θεός
καί διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροί Αὐτοῦ
καί φυγέτωσαν ἀπό προσώπου Αὐτοῦ
οἱ μισοῦντες Αὐτόν.

Ως ἐκλείπει καπνός ἐκλιπέτωσαν
ὡς τήκεται κηρός ἀπό προσώπου πυρός.

Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἁμαρτωλοὶ
ἀπό προσώπου τοῦ Θεοῦ
καί οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (27,62-66)

Τῆ ἑπαύριον,
ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν Παρασκευὴν,
συνήχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς
καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς Πιλαῶτον,
λέγοντες·
Κύριε, ἐμνήσθημεν ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλᾶνος
εἶπεν ἔτι ζῶν·
μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι.
Κέλευσον οὖν
ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον
ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας,
μήποτε ἐλθόντες οἱ Μαθηταὶ Αὐτοῦ
νυκτὸς κλέψωσιν Αὐτόν
καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ,
ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν·
καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη
χειρῶν τῆς πρώτης.
Ἔφη δὲ αὐτοῖς ὁ Πιλαῶτος·
ἔχετε κουστωδίαν·
ὑπάγετε ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε.
Οἱ δὲ πορευθέντες
ἠσφάλισαν τὸν τάφον
σφραγίσαντες τὸν λίθον
μετὰ τῆς κουστωδίας.

Ἀπόλυσις.

Ὅ δι' ἡμᾶς τούς ἀνθρώπους
καί διά τήν ἡμετέραν σωτηρίαν
τά φρικτά Πάθη
καί τόν ζωοποιόν Σταυρόν
καί τήν ἐκούσιον Ταφήν
σαρκί καταδεξάμενος
Χριστός ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν ...